

Kom doe eens wat

(Come Blow Your Horn)

Komedie in drie bedrijven

door
NEIL SIMON

vertaling
Alfred Pleiter

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **KOM DOE EENS WAT - COME BLOW YOUR HORN** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **NEIL SIMON** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1961 by Neil Simon
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ALAN BAKER
PEGGY EVANS
BUDDY BAKER
MR. BAKER
CONNIE DAYTON
MRS. BAKER
BEZOEKSTER

DECOR:

Het toneel stelt voor de modern ingerichte vrijgezellenflat van Alan Baker. Fond midden een deur naar de hall. Derde plan rechts een deur naar de slaapkamer. Eerste plan links een deur naar het keukentje. Eerste plan rechts een breed raam met uitzicht op de stad (stopstuk) Fond rechts een bergmeubel met ingebouwde bar en boekenplanken. Tweede plan links een moderne elektrische haard. Fond links een bureau, waarop telefoon met lang snoer. Naast bureau een prullenmand. Links van haldeur een huistelefoon (wandtoestel). Midden voor een moderne bank, een fauteuil (met armleuning) en een laag tafeltje. Staande schemerlamp tussen haard en fauteuil. Verspreid over de tafel wat tijdschriften. Aan de wanden moderne reproducties e.d. Links en rechts gezien vanaf het publiek.

EERSTE BEDRIJF

Wanneer het doek opgaat, staat Alan Baker in de deuropening van zijn flat en doet zijn typische charmante best om Peggy Evans binnen te lokken. Hij is gekleed in kort Italiaans ski-jack van peau de suède, terwijl ook zij gehuld is in skikleding, welke echter zo "als gegoten" zit, dat er niet veel ruimte voor het beoefenen van de skisport over schijnt. Alan zet zijn koffer neer en ontfutselt Peggy - zonder dat deze er ook maar iets van schijnt te merken - haar weekend tas. Hij is een ware meester op dit gebied. Zijn knappe uiterlijk, gepaard aan intelligentie, een drieëndertigjarige leeftijd, alsmede zijn vrijgezellschaft, zijn factoren, die de wetten der kansberekening tegenover de tweeëntwintig jaar zalige onwetendheid en gretigheid om in de smaak te vallen van Peggy, wel erg ten nadele van deze laatste beïnvloeden.

PEGGY: Nee, toe, Alan!

ALAN: Ach, kom, liefje!

PEGGY: Nee, Alan! Toe nou!

ALAN: *(trekt haar ski-jack uit)*: Vijf minuutjes maar. Kom...

PEGGY: Néé, Alan - laat me nou!

ALAN *(trekt haat de flat binnen)*: En je zei, dat je het zo koud had?

PEGGY: Dat heb ik ook.

ALAN: *(kust haar)* Ik steek de haard aan. Voor je 't weet stroomt er kokend bloed door je aderen.

PEGGY: Alan, ik wil naar bóven en in 't bad! Ik heb zeker een centimeter modder op m'n huid na deze rit.

ALAN: Schatje, ik kàn je gewoon niet laten gaan. We moeten eerst nog één laatste drankje, samen. Als sluitstuk van een volmaakt weekend.

PEGGY: Een weekend van víér dagen!

ALAN: Dagen tellen is onbeleefd... Word je 't nooit moe er zo sensationeel mooi uit te zien?

PEGGY: Vind je, dat ik dat doe?

ALAN: Je hebt zelf gezien wat er gebeurde bij die springschans: de springers wierpen maar één blik op jou en ze kwamen stuk op het parkeerterrein ernaast terecht... Kom 's hier. *(hij bijt haar in haar hals)*

PEGGY: Waarom doe je dat toch altijd?

ALAN: Wat?

PEGGY: Me in m'n hals bijten?

ALAN: Waarom vraag je dat? Je denkt toch, hoop ik, niet, dat in een vampier ben?

PEGGY: Gos! Op die gedachte was ik nog niet gekomen!

ALAN: Maar als je dat een veiliger gevoel geeft, dan knabbel ik wel aan je oor! *(hij voegt de daad bij het woord)*

PEGGY: *(giechelt)* Kusje!

ALAN: Ik ben nog aan de hors d'oeuvre bezig. *(hij kust haar)*

PEGGY: *(zucht en gaat op de bank zitten)* Hè! Nu krijg ik 't een beetje warmer.

ALAN: Gelukkig!

PEGGY: Nog wel bedankt voor dat weekend, Alan. Ik heb echt genoten.

ALAN: Ja, 't was dolgezellig. *(over naar de bar)*

PEGGY: Ondanks het feit, dat hij niet is komen opdagen.

ALAN: *(blijft staan en draait zich om)* Wie niet?

PEGGY: Je vriend van Metro Goldwyn Mayer.

ALAN: *(loopt verder naar de bar; herstelt zich snel)* O, Mr. Manheim. Tja... zo gaat het nu eenmaal in de showbusiness.

PEGGY: Stond er niet in wanneer hij weer eens in New York denkt te zijn?

ALAN: Waar in? *(pakt een doos met een fles whisky erin)*

PEGGY: In dat telegram. Uit Hollywood.

ALAN: O... o ja! Ja! Had ik je dat niet verteld? Volgende week. In het begin van de volgende week.

PEGGY: Toch wel gek allemaal, hè? Bij nader inzien.

ALAN: Wat bedoel je?

PEGGY: Nou ja... dat hij me met alle geweld in een hotel wilde ontmoeten, bijvoorbeeld.

ALAN: *(haalt fles uit doos)* Geen gewoon hotel... een wintersporthotel.

PEGGY: O ja? Enfin, ik vond 't wel leuk. Ik was nog nooit in New Hampshire geweest.

ALAN: 't Was Vermont! *(doet doos in de prullenmand)*

PEGGY: O, ik kan nooit namen onthouden. Maar zeg, ik begrijp echt niet hoe zo'n belangrijke man zo'n lange reis daarheen maakt, alleen om kennis met mij te maken.

ALAN: *(zet de fles op de bar)* Dat heb ik je toch uitgelegd? Omdat die film, die hij wil maken, in een wintersportcentrum speelt, wilde hij je het liefst tegen een dergelijke achtergrond zien. Om te kijken hoe je fotografeert in de sneeuw. Dat is toch logisch... *(hij is er zelf niet zo van overtuigd)* Of niet? *(over naar Peggy)*

PEGGY: Jawel...

ALAN: Nou dan! *(hij trekt haar overeind en kust haar)*

PEGGY: Wij zouden eigenlijk nòg eens een keertje moeten gaan. Maar dan zó maar.... voor ons plezier.

ALAN: Ja, dàt zou leuk zijn.

PEGGY: Misschien zou ik dan ook eens skilessen kunnen gaan nemen.

ALAN: Da's geen gek idee.

PEGGY: Eigenlijk zonde, dat we al die tijd binnen op onze kamer zijn gebleven.

ALAN: Nou, dat heb ik je uitgelegd... dat kwam door het weer.

PEGGY: Al die sneeuw, bedoel je?

ALAN: Precies!... Enfin, je zou een schat van een Sint Bernhardhondje geweest zijn.. *(hij wil haar weer kussen, maar er klinkt een zoemer)*

PEGGY: Er wordt gebeld.

ALAN: Ik hoor niets!

PEGGY: 't Is misschien voor mij.

ALAN: Voor jou? Hier? Terwijl je helemaal op de bovenste verdieping woont?

PEGGY: Dat weet ik wel. Maar ik ben praktisch altijd hier.

ALAN: *(kijkt haar even veelbetekenend aan, gaat dan naar de huistelefoon aan de muur en neemt de hoor van de haak - in de telefoon)* Hallo?... Wie?..... Buddy?.... Nu direct?... O ja, natuurlijk. Als het zo dringend is... Je weet de weg. *(hij legt de hoorn op de haak)*
M'n broertje.

PEGGY: Oh.... dan ga ik maar gauw!

ALAN: *(wil haar weer in zijn armen nemen)* Dit is de zevende verdieping. We hebben nog zeker een minuut.

PEGGY: *(ontwijkt hem)* Ik wou me toch gaan verkleden boven. *(zij pakt haar parka en gaat dan over naar hem om uitnodigend te vragen)*
Blijft hij lang, denk je?

ALAN: Niet, als je me dat op zo'n toon vraagt.

PEGGY: Waarom kom je dan niet boven... over 'n minuut of twintig?

ALAN: Waarom kon jij niet beneden... over 'n minuut of negentien?

PEGGY: Goed. Dag, Alan!

ALAN: Dag, Connie.

PEGGY: Peggy! *(zij maakt zich van hem los)*

ALAN: Wat?

PEGGY: Peggy! Dat is nu al de derde keer tijdens dit weekend, dat je me Connie noemt.

ALAN: Ik zei geen Connie! Ik zei: Honey!

PEGGY: O.

ALAN: O!

PEGGY: Sorry! *(Alan doet de deur open; zij glimlacht en gaat af)*

ALAN: *(slaakt een zucht van opluchting; hij pakt zijn koffer en gaat er mee de slaapkamer in; er wordt gebeld aan de deur achter)* Kom er in! De deur is open! *(Buddy Baker, zijn jongere broer, komt binnen met een koffer in de hand. Buddy is volkomen het tegendeel van zijn broer. Gereserveerd, onzeker, verlegen)*

BUDDY: Ha, die Alan.... ben je jarig? *(hij komt binnen en kijkt om zich heen)*

ALAN: *(achter)* Nee, nee! Kom d'r in, joh. *(hij komt weer op)* Wat is 't er aan de hand? *(ziet Buddy's koffer)* Wat zit daar in?

BUDDY: Pyjama, tandenborstel, tandpasta, en de rest.

ALAN: Dat meen je niet!

BUDDY: Jawel.

ALAN: Bedoel je, dat je van huis bent weggelopen? *(Buddy knikt)* Voor goed?

BUDDY: Ik heb àcht paar sokken meegenomen. Voor mij betekent dat voor goed, ja.

ALAN: Ik geloof je niet. Je maakt mij niet wijs, dat je werkelijk van huis bent wèggelopen.

BUDDY: Nou, helemáál waar is dat ook niet. Ik heb een taxi genomen. *(trekt zijn jas uit en legt deze over zijn koffer)*

ALAN: 'tIs niet te geloven! Mijn kleine broertje is dus eindelijk uit de gevangenis gevlucht!

BUDDY: Nou, hoelang praten we daar al niet over?

ALAN: Moet jij nodig zeggen! Elke keer, als ik er over begon, zei je, dat je nog niet zo ver was. Waarom heb je me niet gewaarschuwd?

BUDDY: Wanneer? Sinds donderdag ben je niet meer op de zaak geweest.

ALAN: Hé, heeft de ouweheer nog iets gezegd? Dat ik er niet was, bedoel ik.

BUDDY: Niet op de zaak. Maar thuis smeed hij met alle deuren. De lamp in de gang is er door naar beneden gekomen. Waar was je?

ALAN: In Vermont.

BUDDY: Skiën?

ALAN: Alleen overdag. *(gaat op de bank zitten en steekt een sigaret op)*

BUDDY: Ik begrijp echt niet hoe je 't voor mekaar krijgt. Als ik ook maar één minuut te laat op de zaak kom, houdt ie het van mijn salaris af... en thuis krijg ik minder te eten.

ALAN: Omdat hij dat van jou niet verwacht. Van mij verwacht hij helemaal niks... zegt hij altijd. Nou, dat krijgt hij dan ook.

BUDDY: Jij hebt het makkelijk. Jou behandelt hij tenminste niet als een baby. Jij kunt met hem praten.

ALAN: Praten doen we nooit. We blaffen en blazen als kat en hond.

BUDDY: Dat is in ieder geval toch beter, dan de subtiele behandeling, die ik kreeg. Gisternacht kwam ik om drie uur thuis. Daar had hij de pé over in en wat denk je, dat hij deed? *(Alan schudt ontkennend het hoofd)* Toen ik langs de slaapkamer kwam, kraaide hij als een haan...

Kukeleku!

ALAN: Je meent 't! Wat zei je toen?

BUDDY: Niks. Ik had even terug willen kakelen als een kip, maar ik durfde niet.

ALAN: O, 't is zo'n geinponem!

BUDDY: Nou, en gisteren was ik jarig... *(gaat op de bank zitten)*
Eénentwintig ben ik nu.

ALAN: Och ja, dat is waar ook! Jé, sorry dat ik niet geweest ben, Buddy.
Hartelijk gefeliciteerd, joh. *(drukt hem hartelijk de hand)*

BUDDY: Dank je.

ALAN: Ik heb niet eens een cadeautje voor je.

BUDDY: O, maar ik heb 'n geweldig cadeau gekregen! Van de ouwelui.

ALAN: Wat dan?

BUDDY: Een dolgezellig feestje. Mèt de Klingers!

ALAN: Wie zijn de Klingers?

BUDDY: Weet je dat niet? De Klingers zijn die énige mensen, die de ouwelui verleden zomer hebben leren kennen op vakantie.

ALAN: Maar waarom de Klingers! Dat zijn toch geen kennissen van jou?

BUDDY: Denk nou eens even goed na. Waarom zouden ze de Klingers met mij in contact willen brengen?

ALAN: Aha! De Klingers hebben een dochter!

BUDDY: En wat voor 'n dochter!

ALAN: Die hadden ze meegebracht, bedoel je?

BUDDY: Gebracht? Gesleept!

ALAN: Laat me eens raden, hoe ze heet. Naomi?

BUDDY: Warm! Rachel!

ALAN: Niet zo heel erg knap, maar reuze intelligent.

BUDDY: Geweldig. Een intelligentiequotiënt van 168. Net zoveel pond weegt ze.

ALAN: En helemaal opgedirkt natuurlijk. Onder het motto: "Wat u in de etalage niet ziet, vraagt u binnen".

BUDDY: Ook dat hielp niet. Enfin, ik heb dus de eerste avond van mijn meerderjarigheid doorgebracht met te kijken, hoe dat kind een kilo zoute pinda's consumeerde.

ALAN: Wat 'n ellende, joh!

BUDDY: *(staat op en gaat over naar rechts midden)* Het wordt de laatste tijd hoe langer, hoe erger. Hij snuffelt in m'n laden en kasten. Hij luistert m'n telefoongesprekken af. Ik weet niet wat ik op m'n kerfstok heb, Alan, maar ik zweer je, dat hij me aan gaat geven bij de politie!

ALAN: Ach, het is duidelijk genoeg. Hij is bang, dat je mijn voorbeeld

zult navolgen.

BUDDY: Dat ben ik dan ook van plan. Ik heb er de hele dag over nagedacht en ik ben tot de conclusie gekomen, dat ik daar weg moest.. Nou, en daar ben ik dan.

ALAN: Ik kan je niet zeggen hoe trots ik op je ben, Buddy. Als je geen eenentwintig was, kreeg je een zoen!

BUDDY: Je vindt het dus wel verstandig van me?

ALAN: Wat heb je gedaan? Een bank beroofd? Je gaat alleen maar 'n paar straten verderop wonen. Want je blijft natuurlijk bij 'm werken. Of niet?

BUDDY: Dat weet ik zo net nog niet.

ALAN: Wat bedoel je?

BUDDY: Nou ja, ik weet dat ik 't risico loop om door de bliksem getroffen te worden, als ik dit zeg, maar ik denk er ernstig over om iets ander te zoeken.

ALAN: Méén je dat?

BUDDY: Ik ben daar niet gelukkig, Alan. Voor jou is dat heel anders. Jij deugt voor dat werk... ik niet.

ALAN: Dat komt omdat jij minder ervaring hebt.

BUDDY: Dat is het niet alleen. 't Interesseert me gewoon niet. Verroest! Er gebeuren iedere dag miljoenen dingen in de wereld, die stuk voor stuk belangrijker zijn. Er ontstaan nieuwe landen; ze staan op het punt iemand naar de maan te schieten. Ik kan me ècht niet druk maken over de fabricage van kunstfruit!

ALAN: Waarom niet? 't Is tenslotte ook 'n industrie.

BUDDY: Voor jou is 't ander, Alan. Jij bent er praktisch nooit. *(hij gaat zitten)* Jij bent de vertegenwoordiger... jij bent de hele dag langs de weg.. ontmoet mensen..... levende mensen. Maar ik moet de hele dag naar versteende appelen en peren en pruimen zitten kijken. Ze rotten niet.. ze worden niet murw of beurs...

ALAN: Weet je hoe 't komt, dat je er genoeg van hebt? Omdat je nooit eens 'n kans krijgt je van je ketenen te ontdoen. Overdag is het niet erg. Maar 's avonds moet je de kans hebben om eens in de èchte vruchten van het leven te bijten, Buddy, in plaats in die van wàs.

BUDDY: Ja, misschien heb je gelijk.

ALAN: Enfin, dat probleem bestaat nu niet meer, hè?

BUDDY: *(over naar links voor)* Dat wil zeggen... *(hij kijkt op zijn horloge)* Over een paar minuten niet meer, nee.

ALAN: *(over naar links voor)* Wat bedoel je?

BUDDY: Vader kan elk ogenblik thuis komen.

ALAN: Heb je hem dan nog niet verteld, dat je wegging? Bedoel je dat?

BUDDY: Nee, dat kon ik echt niet, Alan.

ALAN: Waarom niet? Was je zó bang?

BUDDY: Wat dacht je dan? Hij was toch al niet zo vriendelijk die laatste dagen, dat jij er niet was.. En dan daarbij.. ik wou hem geen verdriet doen... Goed, hij mag dan koppig zijn en ouderwets.... maar hij bedoelt het goed.

ALAN: Ik weet wat je bedoelt, joh.

BUDDY: Ik ben vroeg naar huis gegaan en daar heb ik een lange brief geschreven, waarin ik precies heb uitgelegd, hoe ik me voelde, en die heb ik op zijn bed gelegd. Morgen kan ik het dan rustig met hem uitpraten, hoop ik. Geloof jij dat ook niet? *(over tot recht van Alan)*

ALAN: Eerlijk gezegd, nee, maar maakt dat enig verschil? Ik ben trots op je, joh. Eindelijk ben je dan uit Egypte weggetrokken. Wat zou je zeggen van een borrel om dat te vieren? Schotse of Bourbon whisky? *(over naar de bar)*

BUDDY: *(gaat op fauteuil zitten)* Graag....

ALAN: Schotse whisky? Of Bourbon?

BUDDY: Schotse maar.

ALAN: Komt voor elkaar!

BUDDY: Met gember-bier.

ALAN: *(houdt even op)* Mèt gemberbier?... M'n broertje is een drankorgel! *(schenkt in)* Zeg, hoe staat moeder hier tegenover?

BUDDY: *(over en gaat op de bank zitten)* O, die vindt 't verschrikkelijk, natuurlijk. Voor haar bestaat er maar één ding: geen heibel in de familie.

ALAN: En 'n net huis.

BUDDY *(glimlacht)* En 'n net huis.

ALAN: Tussen twee haakjes... hoe is 't in het Museum van Dure Meubelen?

BUDDY: O, de huiskamer is nog steeds gesloten voor het publiek.

ALAN: Húískamer? Een huiskamer kan ik me echt niet herinneren.

BUDDY: Jawel. Dat was die kamer waarin de lampenkappen de laatste twintig jaar met cellofaan waren afgedekt.

ALAN: *(zet de glazen op het tafeltje bij de bank)* O, ja! Daar ben ik al jaren geleden uit verbannen. Als straf voor het feit, dat ik er eens een sigaret heb uitgedrukt in een asbakje.

BUDDY: Zal ik je nu eens echt vertellen, waarom ik werkelijk ben weggelopen? Ik was het beu 's morgens boven de aanrecht te ontbijten met een beschuit en een glas melk. Ik wil ook wel eens aan tafel zitten, net als iedereen.

ALAN: Ho, ho, knaap! Daar moet je héél rustig mee beginnen, anders krijg je nog 'n delirium! Misschien mag je vanavond je colbertje wel aan de deurknop hangen. En misschien ben je dan over een paar

dagen rijp voor ingrijpende veranderingen.... zoals je sokken laten slingeren op de grond.

BUDDY: *(draait zich met een ruk om naar rechts)* O, het kan echt geweldig worden... alleen wij met ons tweetjes, Alan! *(hij kijkt om zich heen)* Hé. Dat is me eigenlijk nooit zo opgevallen... maar dit is 'n fantastische flat.

ALAN: Ja. De huur is een beetje hoog, maar de sfeer moet per slot van rekening ook betaald worden.

BUDDY: O, dat zou ik bijna vergeten. Hoeveel moet ik betalen?

ALAN: Waarvoor?

BUDDY: Voor de huur. Ik blijf hier niet, als ik niet mijn deel huur mag bijdragen.

ALAN: Nou goed dan, geef me dan maar dertig dollar, makker.

BUDDY: Wat vertel je me nou? Deze flat kost toch zeker meer dan zestig dollar per maand?

ALAN: Je hebt gehoord wat ik zei.... jouw huur is dertig dollar. Zodra de oude heer je meer betaalt, mag je mij óók meer betalen.

BUDDY: Nou goed, voorlopig dan. Maar verder doen we alles samsam... eten, gas, elektra, alles. Afgesproken?

ALAN: *(over naar rechts om Buddy zijn glas te brengen)* Afgesproken. *(geeft hem het glas)* Hier! Dan krijg ik nu vijfenzeventig cent van je. Nou, op ons dan... de gebroeders Baker, op datgene waar wij al jaren van gedroomd hebben!... Jij neemt de meisjes van de West Side voor je rekening.... ik neem de Oost Side. *(hij knipoogt vertrouwelijk tegen hem - Buddy drinkt. Alan kijkt toe)* Hoe smaakt 't?

BUDDY: *(niet erg enthousiast)* Gaat wel... Vreemd...

ALAN: Nogal logisch! Je hebt het zelf net uitgevonden. *(de telefoon gaat)* Wedden, dat het de een of andere beeldschone griet is? *(de telefoon gaat weer; hij neemt de hoorn van de haak)* Hallo?... Oh, mam! Hoe gaat het met je?... We hadden het net over je... Ja, 'n minuut of tien geleden... Best, hoor! Ik zal goed voor hem zorgen... Natuurlijk.... Goed hoor, schat! *(steekt Buddy de haak toe)* De Curatrice van het Museum.

BUDDY: *(pakt de telefoon voorzichtig aan en gaat op de bank zitten. Alan over naar de bar om zich nog eens in te schenken)* Hallo, mam?... Hoe is 't met je?... Goed... goed... Nee. Nee, maar ik ga direct wat eten... Dat weet ik nog niet.... Hier ergens in de buurt, denk ik.... Zeg, mam... Heeft vader die brief al gelezen?... O, is-ie nog op de zaak. *(Alan over naar hem. Buddy's stem klinkt wat meer opgelucht)* Wat?... Nee, mam! U móét die brief niet verstoppem!... Ik wil juist, dat hij hem leest!... Hè, wat... O jeetje!

ALAN: Wat is er?

BUDDY: Ja, mam, ik wéét, dat 't de zaak erger maakt, maar ik kan er niets..... Màm!.. Toe nu, mam! Mam!....

ALAN: Huilt ze?

BUDDY: (*knikt*) Ze huilt.

ALAN: Ze zal níét huilen!

BUDDY: (*weer in de telefoon*) Mam, wees nu alsjeblieft kalm... Nee, mam! Dat mag u me niet vragen.. dat is niet eerlijk.

ALAN: Wat wil ze? Dat je weer thuis komt?

BUDDY: (*springt op*) Nee, mam! Je mag die brief niet verscheuren! Ik kan niet thuiskomen!

ALAN: (*over naar links voor de tafel*) Laat mij eens met haar praten.

BUDDY: Maar mijn leven dan?

ALAN: Laat mij eens met haar praten.

BUDDY: Mam! Je verscheurt die brief niet, hoor!

ALAN: (*wil de hoorn pakken*) Geef eens hier.

BUDDY: (*wendt zich af*) Wacht even, Alan! (*weer in de telefoon*) Goed, mam... Ja... Ik zal er over nadenken.... Echt... Echt... Maar verscheur die brief dan niet.... Dag... Dag! (*legt de hoorn op de haak*)

ALAN: Waar zul je over nadenken?

BUDDY: Vader heeft mam een minuut of tien geleden opgebeld vanaf de zaak. Rázend! De een of andere klant schijnt woedend op jou te zijn! Omdat je vandaag niet op een afspraak bent gekomen... kan dat?

ALAN: O, gos! Mr. Meltzer! Die heb ik helemaal vergeten!

BUDDY: Enfin, mam is bang, dat als hij nou ook nog hoort, dat ik het huis uit ben, dat hij dan helemaal mesjogge wordt.

ALAN: Nou ja, 't een heeft toch niks te maken met het andere? Ik zal dat wel met hem in orde maken.

BUDDY: Maar mam is toch altijd de dupe van alles. Je weet hoe hij is, als hij begint te schreeuwen. Alleen de trillingen al zijn dodelijk!

ALAN: Nou... wat doe je?

BUDDY: Ik weet niet. Misschien kan ik toch beter naar huis gaan. (*pakt zijn jas en koffer op*)

ALAN: Naar huis? Waarom?

BUDDY: Waarom moet moeder opdraaien voor iets, wat wij hebben gedaan?

ALAN: (*loopt met hem mee*) Dat moet je mij niet vragen. Ik kraai niet als een haan om drie uur in de morgen.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto